

Martinussen i Kårvika forteller.

En gang vi pløyde Storåkeren her nede, støtte plogskjeret borti fint, tilhogde gråsteiner, fortalte Martinussen. Vi ble nyskjerrige på dette her og så nøye etter ettersom vi pløyde. Det ble snart klart at det var ei hustuft vi hadde kommet borti og det var ikke noe lita tuft heller. Den var sine 30 meter på lengda og omlag 6 meter bred. Det som var igjen av muren lå fra ploghøyde og nedover. Hvor langt vet jeg ikke, men det er sikkert at det ble kjørt bort mange lass av denne steinen.

I den ene enden av tufta, både innenfor muren og utenfor, kom det for dagen en mengde bein og kjever av klauvdyr. Det så ut til å være fra rein eller sau. Store koppermynter fant vi også, men det var ikke godt å se hvilken nasjonalitet de var. Antagelig var de svenske. - I den samme enden av tufta fant vi en kvernstein av det slaget som drives med handmakt og et skår av ei leirkrukke. Noe av det siste som kom for dagen under pløying nede på Storåkeren var dette tømmermannsredskapet her og en skjerding, slik en brukte før i tida for å henge gryter og kar over peisvarmen.

Innenfor murene på tufta pløyde vi opp ikke reint få forkullede trerester som kan tyde på at det har vært brann på stedet. Hva huset på tufta har vært brukt til skal jeg ikke si, men noen husmannsplass har det i alle fall ikke vært. Dessuten må denne boplassen være gammel, for ingen av de gamle kunne huske å ha hørt om noen bebyggelse nede på Storåkeren, der de har brukt å dyrke korn fra gammelt av.

Jeg var bare 5 år i 1903 da far kjøpte klokkereiendommen her av departementet. Den eiendommen var i lange tider det eneste bruket her i Kårvika. Resten av den bosetningen som var her, var husmannsplasser under Lenvik kirk som lå rett her nord i den tida. Til prestegården hadde alle pliktarbeide og de hadde felles torvmyr, beite, vedskog og tangskjær.

I alle de årene jeg har bodd her i Kårvika har jeg blitt ganske godt kjent med både gammelt og nytt for jeg har det med å være nyskjerrig, fortsetter Martinussen: Her nede på neset ligger det tre steinrauker som det ikke er godt å bli klok på. De er en 50 - 60 cm. høye og det kan være 1 1/2 — 2 m. mellom haugene.

Bendik Pettersa hadde en i lag med seg for å grave i disse haugene en gang ved århundreskiftet. De ville finne ut hva som var inne i haugene, men de sluttet brått etter å ha holdt på ganske kort tid. Det skjedde en del mystiske ting og det kom en slik stygg lukt opp av haugene etter som de grov. Om det var innbiling eller ikke skal jeg ikke si for sikkert, men noe var det med det. Ellers går det på folkemunne at Kalv Arneson skal ha en eller annen forbindelse med haugene.